

NUO
TRU
DOS

Nijolė Oželytė

NU©
TRU
POS

Nijolė Oželytė

UDK 821.172-4

Ož-07

ISBN 978-9955-589-78-5 (e-knyga, 2013)

ISBN 978-9955-589-77-8 (popierinė laida, 2013)

© Nijolė Oželytė, 2013

© „Versmės“ leidykla, 2013

Versmė
VILNIUS | 2013

NUO
TRU
DOS
Nijolė Oželytė

Noxideme poidelut petatimi,
 het lepodeme perireodyti
 „petililusui” moaaliste,
 imiau te juvo petitiz’ aimaoti.
 Taip see kelli meten in
 Lusikeupi jB draangems
 Skirtor
 Wuotrups

Horv d.

Paklausė vaikas tyliai: „O kodėl

Turiu mylėti žmogų piktą, žiaurų, buką..?“

Ne jį mylėk, mažyli, o jame

[kalintą ir kenčiantį žmogiuką.

Šiandieną niekas gali tapt viskuo:

Bebalsis dainą traukia, o beraštis rašo,

Kvailys protingo pasiteisint prašo,

O sąžinė – kaip po kaklu akmuo.

Kai laikas pasibaigs ir paskutinę viltį

Kaip žvakę nakčiai reiks pačiam užpūst,

Ar man užteks jėgų nesikabinti...

Kas bus mielesnis – žemė ar dangus..?

Lopus numetęs lyg negynas stovi jis,

Bet žino - dar ne kartą teks pražyst.

O tu, žmogau, ar pagalvoji kartais,

Kad tau darbų pabaigti teks sugrižt?

N

Neklausk žmonių, kas tikra, o kas – ne.

Vertybę pats pažinsi – ji neištirps laike.

Akimirka skambi kaip trumpas žaibo blyksnis –

Aš TEN ir ČIA... bet slenksčio nejutau...

Akių nėra, bet aš save matau...

Tai – ne mirtis. Tai – amžinybės žvilgsnis.

Kiekvienas valgo tai, ką pats užmaišo –

Kas sausą plutą kramto, kas – ragaiši.

Kol gyvas, dar gali meniu pakeisti,

Kad kitą kartą nereikėtų šlamšto šveisti.

NU
TRU
OS

Aš nežinau, ar iš tikrųjų myliu...

Visiems žodžius atradus, Tau jų nerandu...

Kai Tave keikia ir kai giria – tyliu...

Tik noriu užsimerkus Tau palįsti po sparnu...

Ir būt Tavy...

Ir būt Tavy...

Ir būt Tavy...

TĖVYNE

Kaip pirmąsyk kaskart i žemę gimsti tu

Ir neskaičiuoji, kaip ilgai suki ratu.

Kasmet nuplikęs medis želdina lapus...

Praeis gyvenimai... ir paskutinis kartas bus...

Kančioms ir liūdesiui save pasmerks žmogus,

Nusprendęs „pagyventi sau“, jis nebebus laimingas...

Tik kitą gelbėdamas sau tampa reikšmingas.

Tik kitas pasakys, koks tu esi gražus.

Jei pagal paskirti gyvenimu naudotusi žmogus,
 Gyvenimas jam būtų treniruoklių salė.
 Ir kuo sunkesnis, tuo labiau brangus.
 Žmogus – dvasia, ne kaulų ir mėsos maišelis.

„**T**iek mūsų daug“ ir „Mes visi skirtingi“ –
 Tai apgaulingas vaizdas, netiesa.
 Šaltinio vieno dvasinė šviesa
 Užpildo mus – ir menką, ir galingą.

Pavasarij nujausdamas medelis

Menkiausia savo kūno šakele

Pasiekti dangų bando. Kaip žmogaus

vaikelis –

Gyvybės syvų pilnas kelio pradžioje.

O tarpas tarp gyvenimų ateis,

Šakas medelis, o žmogus rankas nuleis...

Gyvenimas – greitasis traukinys,

Neišmaldausi nė akimirksniui sustoti.

Karaliaus LAIKO paklusnus pavaldinys

Pristato žmogelius į išvykimo stotį.

Jau Buda nebesėdi po medžiu,

Nubudusiam čia nebėra ko laukti –

Sudilo norai ir nėra kančių.

Visi nubus... Nereikia garsiai šaukti.

„**M**ažiau kalbų, daugiau darbų“?

Nė nepajusi, o tu jau... arklys,

Be ryšio su tavim ir su kitu,

Be supratimo, kam ari išvis.

Kol raibuliuoja mintys ir jausmai,

Kol tau atrodo, jog turi skubėti,

Nei savo kelio, nei prasmės dar nematai -

Jie laukia ramumoj širdies sudėti.

Klajūnė siela... ji gudri –

Save įkalinus laike,

Apgaudinėja nuolat ji,

Kai žada būt ištikima.

Ji žaidžia neišmanėliu laiku –

Tai atsiduoda jam, tai dingsta iš akių...

Nė nebandykit tartis su laiku,
Nepatikimas jis, nes baigias neįspėjęs.
Jis niekas – tarsi vėjas tarp delnų.
Jis viskas – režisierius ir teisėjas.

*T*avo irankiai darbiniai –
Kūnas, protas ir jausmai.
Arba jiems, žmogaui, vergauji,
Arba jie – tavo tarnai.

Bloga žinia: gyvenimas sunkus.

Gera žinia: ne amžinai reiks kęsti.

Žinias pasvėręs apsispręs žmogus,

Ar keikti šį gyvenimą, ar švęsti.

Tau dovanoti kūno skauduliai,

Kad dvasiniai skausmai nenukamuotų,

Kad nepalūžtum nėręs per giliai

| beprasmybę, varančią iš proto.

Jeigu nuleidęs galvą gyveni,

Tau kalnu stojasi kiekvienas žemės grumstas.

Uždirbi duonai... vaiką augini...

Prasmės nemato akys, smulkmenomis drumstos...

Kraujuoja siela veidmainingam žmogui –

Prieš avinėlį klaupias, bet maitina vilką savyje.

Gyvenimas – didžiulis kambarys,

Kiek pats tvarkaisi, tiek jis ir tvarkingas.

Jei piktiniesi juo – esi juokingas,

Jei keiki jį – esi tiesiog kvailys.

P

Kas yra „AŠ“? Detalių rinkinys.

Jas – kūną, sąmonę ir dvasią jungia gyvasties ugnis.

Žmogus gyvena, kuria, kenčia, myli...

Viena detalė dingsta – „AŠ“ nėra išvis.

V isi išgersim savo taurę iki lašo,

Visiems užteks, visokių skonių bus.

Kas ši taurė – sparnai, bausmė ar žeminantis lažas,

Brangint ją ar nekęsti, sprendžia pats žmogus.

*Jei numanytum, kas esi, žmogau,
Nušvistų mintys, atsivertų akys,
Sparnais erelio lėktum, ne plaštakės...
Ne dulkę tu... brangakmenis dangaus.*

Tie, kas žino, jog laikas,
 Kuriame mes visi plūduriuojam,
 Ne kančia ir ne kryžius,
 O šviesių galimybių versmė,
 Tie neieško kaltų ir su
 Niekuo nekovoja.
 Jie vis mokosi plaukti,
 Nes tingiuosius praryja Gelmė.

Kažko norėdamas iš visko ir visų,
 Kažko vis reikalaujamas žmogus yra juokingas.
 Darbuokis iš peties ir neieškok kaltų,
 Šioj žemėj niekas niekam nieko neskolingas.

Likimo pirštas – ne bausmės botagas.

Paklusti jam – giliausia išmintis.

Ne tavo rankose gimimas ir mirtis.

Draugauk su likimu, nes jei kovosi – ragas. :)

Nežaisk, žmogau, su savo vienatve.

Nes tą akimirka, kai ją prisijaukinsi,

Paskęsi jos bedugnėj gelmėje,

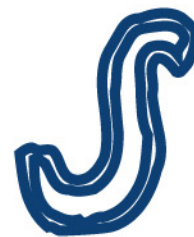
Save sutiksi... ir jau niekad neiškilsi...

Nusviro paklusniai nuoga šaka,

Kai palietė ją šiltas varno kūnas.

Abu juodi. Aplink šalta tamsa.

Neliko nieko... Tik artumas... jų artumas...

Nėra nelaimingesnio žemėje žmogaus

Už tą, kuris pats sau yra brangiausias...

Jei svetima kančia niekai, saviškė stogą raus...

Jei neskaudės kitų, paskęsi savo skausmo baloje menkiausioj...

Tau trūksta vėjų palankių, žmogau?

Tu skundies – per mažai tau laimės laša?

Išgirdęs, ką likimas šnabžda pagaliau,

Laisviau kvėpuosi – visi vėjai į tą pačią pusę neša.

*Ar mes čia kaliniai, ar mes čia šeimininkai?
Kiekvienas sprendžia taip, kaip jam patinka.
Vieni džiaugsmingai sveikina gyvenimą kas rytą,
Kiti svaigina protą, kad to siaubo nematyti...
Kokia prasmė gyvenimą keiksnoti,
Jei lekiamė visi į išvykimo stotį?*

Kol raizgos pažeme sekli žmogaus mintis,
Jis laikos įsikibęs Dievo vardo...
Kai tik sukaups jėgų nesilaikyti, kai pakils,
Nudžiugs širdis – bevardžiai žmonės su dievais bevardžiais
Amžinybėj sklando.

Oželytė, Nijolė

OŽ-07 Nuotrupos : [esė eilėmis] / Nijolė Oželytė ; dailininkė Ona

Liugailienė. – Vilnius : Versmė, 2013. – 48 p. : iliustr.

ISBN 978-9955-589-77-8

„Nuotrupos“ – aktorės, Lietuvos Nepriklausomybės akto signatarės, politikos ir visuomenės veikėjos, televizijos laidų vedėjos Nijolės Oželytės eiliuotų esė rinkinys. Jame pirmą kartą autorė į skaitytoją kreipiasi eilėmis. Tai išties netikėtas, iki šiol tik artimųjų žinotas asmenybės rakursas.

Eilėmis gyvenimo vertybes įvardija amžinybės žvilgsnio švystelėjimas – tikrosios „*neištirps laike*“, nes jos – „*gyvasties ugnis*“. Autorė stebėtinai paprastai, netgi motiniškai šneka apie gyvenimo filosofiją ir žmogaus būtį. Kartkartėmis esė ribos tarsi peržengiamos ir patenkama į lyrikos plotmę.

UDK 821.172-4+821.172-1

Nijolė Oželytė

Nuotrupos

Kalbos redaktorė Auksė Gasperavičienė

Redaktoriai Violeta Baltušytė,

Petras Jonušas

Dailininkė Ona Liugailienė

Išleido VŠĮ „Versmės“ leidykla

Geležinkelio g. 6, 02100 Vilnius

www.versme.lt

Spausdino UAB „Baltijos kopija“

Kareivių g. 13B, 09109 Vilnius

Tiražas 600 egz.

U

ON

Esė eilėmis – susirašinėjimo draugams, gyvenimo bendrakeleiviams ir pakeleiviams, galbūt sau pačiai. Tai netikėtas, iki šiol tik artimiesiems žinotas autorės rakursas.

Aktorė, Lietuvos Nepriklausomybės akto signatarė, politikos ir visuomenės veikėja, televizijos laidų vedėja Nijolė Oželytė. Pagrindinis bruožas ir, ko gero, didžiausia likimo dovana – išskirtinis moteriškumas. Tikrasis, kurio prigimtyje nėra veidmainystės.

Gal „Nuotrupų“ autorę galima pavadinti optimistiška fataliste? Anot jos, visi į tą pačią išvykimo stotį einame, tad draugaukime su likimu ir būkime tokie, kad galėtume švęsti gyvenimą.